

جمعه 18 مهر 1399 - 21 صفر 1442 - 19 اکتبر 2020

اشغال منطقه موسیان توسط ارتش رژیم بعث عراق در روزهای آغاز جنگ (1359 ش)

اشغال منطقه موسیان توسط ارتش رژیم بعث عراق در روزهای آغاز جنگ (1359 ش)، شهر موسیان در شش کیلومتری مرز ایران و عراق در استان خوزستان و از شهرهای عرب زبان ایران است که کمتر از بیست روز پس از آغاز جنگ، به همراه روستاهای اطراف آن به تصرف ارتش عراق درآمد. کل جمعیت این شهر که در زمان حمله نیروهای عراقی شامل پانصد و هشتاد خانواده بودند به اسارت قوای متجاوز درآمدند. همچنین پس از اشغال منطقه، ارتش جنایتکار بعث طبق روش همیشگی خود، این شهر و سی و سه روستای اطراف آن را به وسیله مواد منفجره و بلدوزر ویران نمود و به تلی از خاک تبدیل کرد. شهر مرزی موسیان به همراه بخش‌های دیگری از سرزمین ایران، در اولین روزهای عملیات غرور آفرین فتح المبین، در فروردین 1361 ش از دست قوای بعثی آزاد شد و به

آغوش میهن اسلامی بازگشت. درگذشت "سلطان الواعظین شبازی" محقق، مؤلف و معظ شمس مسلمان (1350 ش)، در سید محمد شیرازی فرزند اشرف الواعظین حاج علی اکبر (معروف به اکبرشاه) در حدود سال 1275 ش (1314 ق) در تهران متولد شد و مقدمات را در تهران فرا گرفت. وی در 12 سالگی به همراه پدرش به عراق رفت و مدت دو سال در کربلا، سطوح متوسطه را خواند. سپس در خدمت پدر به کرمانشاه عزیمت نمود و به تبلیغ شریعت پرداخت. سید محمد سپس برای تکمیل علم و کمال خویش به کشورهای عراق، سوریه، فلسطین، اردن، مصر و هندوستان مسافرت نمود و با گروه‌های بسیاری از یهودیان، مسیحیان، برهمنیان و مسلمانان اهل سنت و... مناظرات دینی و مذهبی داشته است. مناظره سلطان الواعظین شیرازی با دو عالم بزرگ اهل سنت در پیشاور به مدت 10 شب و هر شب به مدت بیش از 8 ساعت در حضور گاندی، رهبر هند، بسیار معروف است. جریان مناظره‌های وی، در تمام جراید آن زمان هند درج گردید و مطالب این مناظره در کتابی با نام شب‌های پیشاور در بیش از هزار صفحه به چاپ رسید. علاوه بر آن، آثار گران‌بهای وی به جای مانده که صد مقاله سلطانی در ردّ بر یهود و نصارا و نیز گروه رستگاران یا فرقه ناجیه در دو جلد از آن جمله‌اند. سیدمحمد سلطان الواعظین شیرازی سرانجام در هجدهم مهر 1350 ش برابر با بیستم

شعبان 1391 ق در 75 سالگی در تهران درگذشت و با تشییع باشکوهی در مقبره ابوحنسین به خاک سپرده شد. درگذشت شیخ "جعف شمشیدی" محقق و عالم بزرگ مسلمان (1303 ق)، شیخ جعفر بن حسین بن علی شوشتری از محققین و علمای بزرگ اسلام و فقیهان عالی مقام و مجتهدین امامیه بود. اوقات او در امور دینی و ارشاد مردم و موعظه سپری گردید. وی از شاگردان محمدحسن نجفی، صاحب جواهر، شیخ مرتضی انصاری و شریف‌العلمای مازندرانی و دیگر بزرگان بود. وی اولین کسی است که درمسجد سپهسالار تهران اقامه‌ای جماعت نمود. وی در حوالی کرمانشاه بدرد حیات گفت و جنازه‌اش به نجف منتقل و مدفون شد. از شیخ جعفر شوشتری تالیفات ارزشمند و متعددی به جای مانده که هر یک از آن‌ها، نشان دهنده‌ای وسیع فکر و دقت نظر اوست. اصول الدین، الخصائص الحسینیة و مجالس البکا از آن جمله‌اند.

مرگ "چارلز لایل" زمین‌شناس، دانشمند اسکاتلندی (1875 م) چارلز لایل، زمین‌شناس و دانشمند اسکاتلندی در 23 دسامبر 1797 م به دنیا آمد. وی از جوانی به علوم زمین‌شناسی علاقه‌مند شد و تحقیقات خود را بر روی این رشته متمرکز کرد. لایل در ضمن سفرهایی که در قاره اروپا کرد، ضمن مطالعه بر روی طبیعت، به اهمیت نمودهای سایش و کاهش تدریجی ارتفاعات پی برد و با تغییرات طبقات زمین‌شناسی یافت. وی در این سفرها، مجموعه عظیمی از اطلاعات و شواهد و مدارک به دست آورد که همگی تدریجی بودن تغییرات در قشر زمین را تأیید می‌کردند. لایل از مشاهده آثاری که در روی زمین ظهور می‌کنند مثل آتشفشان‌ها، زلزله، تخیخ بخار آب و تبدیل آن به باران و... به این نتیجه رسید که شکل خارجی زمین و آثار طبیعی نیز که در سطح آن دیده می‌شود به همین طریق به وجود آمده با این تفاوت که در این مرحله، هزاران هزار سال، سیر زمان دخیل بوده است. چارلز لایل در این باب کتابی در سه جلد به نام اصول علم زمین‌شناسی انتشار داد. هر چند این کتاب در آن زمان موفقیتی کسب نکرد ولی بعدها دانشمندان این فن به اهمیت آن پی بردند. لایل در کتاب دیگر خود به نام دلایل زمین‌شناسی قدمت انسان، از روی آلات و ادوات متعلق به انسان و آثار مستقیم وجود او که در غارها و طبقات زمین به دست آمده بود، معین کرد که ظهور انسان از آن‌ها، چه تاکنون پنداشته‌اند، بسیار قدیمی‌تر است. لایل اولین کسی بود که زمین‌شناسی را بر پایه و اصول صحیح علمی بنیان نهاد و آن را تدوین کرد. چارلز لایل سرانجام در نهم اکتبر 1875 م در 78 سالگی درگذشت.

پست، کهن‌ترین و گسترده‌ترین نوع ابزار ارتباطی بین مردم یک کشور با ساکنان دیگر سرزمین‌ها و مناطق جهان است. جوامع رشد یافته، برای تحقق توسعه خود، به شبکه ارتباطی توجه داشته و روی آن برنامه‌ریزی کلان کرده‌اند. پست یکی از عمده‌ترین نهادهای اجتماعی بازمانده از ادوار کهن است. پیام و پیام‌رسانی به عنوان یک نیاز اجتماعی، از آغاز زندگی شهرنشینی، همواره مطرح بوده است و پست به منزله

تأمین کننده این نیاز، از دیرباز نقش تعیین کننده¹؛ ای در زندگی اجتماعی انسان داشته است. از این رو برای هماهنگی و تدوین روابط پستی بین کشورها، در نهم اکتبر 1874م به پیشنهاد آلمان، قراردادی با عنوان قرارداد یرن² در زمینه تأسیس اتحادیه کل پست در یرن سوئیس توسط 22 کشور به امضا رسید. امضا کنندگان بر اساس توافق به عمل آمده، یک قلمرو پستی را تشکیل دادند که آزادی ترانزیت برای مبادله متقابل مراسلات در سراسر قلمرو اتحادیه تأمین و تضمین می³؛ کرد. نام این اتحادیه پس از چهار سال، با پیوستن کشورهای دیگر به اتحادیه جهانی پست، تغییر کرد. در سال 1969م، کنگره این اتحادیه در توکیو در قطعنامه پایانی خود به کشورهای عضو توصیه کرد روز نهم اکتبر (برابر با 17 مهر) هر سال را به عنوان روز جهانی پست تعیین کنند و از سال 1970م، در این روز، اداره⁴؛ های پست سراسر جهان به اقدامات گسترده اطلاعاتی و تبلیغاتی و تشریح نقش پست در زندگی بشر بپردازند. در حال حاضر بیش از یک⁵؛ صد و هفتاد کشور، عضو این اتحادیه هستند و ایران نیز در سال 1877م (22 مهر 1256ش) به عنوان بیست و نهمین عضو، به این اتحادیه پیوست. محل اتحادیه در شهر یرن سوئیس است و نشان آن از کره زمین و پنج انسان، به نشان پنج قاره، در حالی که نامه⁶؛ هایی را دست به دست می⁷؛ گردانند تشکیل شده است.